

λόγω ἀδάμαντας εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν σφαγῶν καὶ τῶν κλοπῶν μετέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ διὰ τοῦ Λαζαρίδου συνεστήθη εἰς τὸν Χαδζάκη καὶ τὸν Γεωργιάδην ὡς ἱκανοὺς νὰ ἐκποιήσουν τοὺς ἀδάμαντας ἀκινδύνως, ἔπειτα δὲ ὅλοι αὐτοὶ μαζὺ ἦλθαν ἐδῶ καὶ ἐπικασαν ἕνα μαγαζάκι ὀπισθεν τῆς Ἀκροπόλεως, ἔπειτα δὲ δωμάτια ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ τῆς Ἑλλάδος. Οἱ δύο σύντροφοι ἐν Πειραιεὶ, οἱ ἄλλοι ἐν Ἀθήναις. Ἐγένοντο καὶ ταξείδια εἰς Σύρον, καὶ ταξίδια εἰς Τήνον, ὅπου τοὺς εἶχε θαμμένους τοὺς ἀδάμαντας ἐντὸς λάκκου ὁ Χαράλαμπος, ὁ πρῶτος αὐτῶν κλέπτης, καὶ πῆγε καὶ τοὺς πῆρε καὶ τοὺς ἔδωκεν εἰς τὸν Λαζαρίδην καὶ ὁ Λαζαρίδης εἰς τὸν Χαδζάκην, ὑπάλληλον ἐπὶ τῶν ἐμμέσων φόρων τῆς Τουρκίας, ἔφορον τῶν καπνῶν κλπ. ἀπὸ τὸν ὅποιον πῆρεν ὡς προκαταβολὴν ὁ Λαζαρίδης 36 λίρας, καθὼς τοῦ ἐδανείζετο καὶ ὑποκάμισα τῆς κόλλας καὶ νυκτικά· ἔπειτα δὲ ἐμάλωσαν καὶ ἔγινεν ἡ παράδοσις τοῦ Λαζαρίδου εἰς τὴν Μοιραρχίαν.

Τὸ μεσονύκτιον χθὲς συνελήφθησαν καὶ ὁ Χαδζάκης, ὅστις ἔχει καὶ τὴν οἰκογένειάν του ἐδῶ, ἀρνούμενος ὅλα ὅσα κατατίθησιν ὁ Λαζαρίδης, καὶ ὁ Γεωργιάδης ὅστις καὶ αὐτὸς ἐναντιὸν τοῦ Χαδζάκη καταθέτει.

Ἐπὶ τῆς περιπλοκῆς, εὐρισκομένη εὐτυχῶς εἰς καλὰς χεῖρας, τοῦ κ. Μοιράρχου ἐννοοῦντος νὰ στεφανώσῃ τὸν Μάϊον του καὶ νὰ τὸν κάμῃ μῆνα τῶν ἀνακαλύψεων.

Μόνος ὁ Χαράλαμπος, ὁ κλέψας τοὺς ἀδάμαντας, ἔγινεν ἄφαντος.

ΓΥΜΝΑΣΤΗΡΙΟΝ

I

“Ὁπου τελευτᾷ ἡ περιοχὴ τοῦ ἀνακτορικοῦ κήπου καὶ ἡ τῆς Ζαπείου ἐκθέσεως, ἐκεῖ παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἰλισσοῦ,

ἄνωθεν τοῦ ὁποίου ὑψοῦται ὡς ὡν προσινοβαμμένος λόφος, καὶ παρ’ αὐτὸν αἱ δύο πτέρυγες τοῦ Σταδίου εἰς ἱκανὸν ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς ἐξικινῶνται ὕψος, γέφυρα δὲ κομψὴ ἧς αἱ μαρμαρίναι παρειαὶ ἐνοῦσι τὰ δύο σημεῖα τοῦ ποταμοῦ, ἐνθ’ οἱ παρ’ αὐτὸν κῆποι παρακολουθοῦσι τοὺς ἀτάκτους καὶ ὀρειοειδεῖς αὐτοῦ ἐλιγμούς, ἀνώμαλα δὲ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀνορθοῦνται δένδρα ἀλλοῖα τὸ γένος καὶ τὸ φύλλωμα, καὶ πλεῖστα παραπήγματα καθὲν τῶν ὁποίων ἵσταται ὡς μικρὸν ὀχύρωμα ἐπὶ τῶν πολλῶν γραφικῶν ὑψωμάτων, ἐκεῖ ἐν τῷ μέσῳ ὅλης αὐτῆς τῆς ποιήσεως κεῖται τὸ γυμναστήριον τῶν Ἀθηνῶν, εἰς ὃ πρὸ τῆς ἑκτῆς ὥρας χθὲς συνέρρευσαν αἱ Ἀθηναῖες, ὅπως παραστῶσιν θεαταὶ νέου ὁλοῦ καὶ ἀσυνήθους διὰ τοὺς καχεκτικούς· ἡμῶν χρόνους θεάματος.

II

Ἡ νεολαία χθὲς τῶν Ἑλληνικῶν Ἰαγυμμάτων καὶ τῶν Ἑλληνικῶν παραδόσεων ἐδίδοι τὰς σωματικαὶ αὐτῆς ἐξετάσεις, κατ’ ἀντίθεσιν, ἢ κυριώτερον εἰπεῖν, κατ’ ἀδελφότητα τῶν πνευματικῶν, αἵτινες δὲν δύνανται νὰ χωρισθοῦν ἀπ’ ἀλλήλων, ὡς δὲν δύναται νὰ χωρισθῇ τὸ σῶμα ἀπὸ τοῦ πνεύματος. Ἐν ὅσῳ δὲν νοήσωμεν τοῦτο καλῶς, ἡ Μεγαλειότης δύναται νὰ ὑφίσταται πάντοτε ἐν ὅλῃ αὐτῇ, τῇ μεγαλειότητι, ἀλλ’ ὅταν παραστῇ χρεῖα σωμάτων ὅπως προβῶμεν εἰς τὴν πραγματώσιν αὐτῆς, τότε θὰ κατανοήσωμεν πόσον μικρὰν ἰδέαν εἴχομεν περὶ τῆς Μεγάλης ἡμῶν ἰδέας.

Ἡ τελετὴ χθὲς ἐγένετο ἐν πάσῃ αὐτῇ τῇ μεγαλοπρεπείᾳ ἐπισβολῇ, παρόντων τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ σὺν τῷ κ. Λομβάρδῳ τοῦ προέδρου τῆς Βουλῆς, πολλῶν ἄλλων ἐν τέλει, καὶ πλήθους ἀπείρου ἀμφοτέρων τῶν φύλων. — Οἱ νεκροὶ ἀγωνισταὶ ὅλων τῶν ἐν Ἀθήναις ἐκπαιδευτηρίων ἦσαν παρατεταγμένοι εἰς διπλοῦς στίχους καὶ εἰς τετραγώνων ἐν τῇ πλατείᾳ τῶν γυμναστηρίων. Ἐχουν ἐν γένει στρατιωτικὸν

57 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

57

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 479)

— Γνωρίζω τῶνόντι, κύριε, ἀπῆντησεν ἡ βαρόνη ἐνδρακρὺς, ὅτι ἡ διαγωγὴ τοῦ Ραοῦλ κατὰ τοὺς τελευταίους τοῦτους χρόνους δὲν ὑπῆρξεν ἀμεμπτος. Ἀναμφιβόλως γνωρίζουσα, ὅτι περιεστοιχίζετο ἀπὸ φαύλους, ὅτι κακὰς ἐλάμβανε συμβουλὰς, ἡμῖν λίαν ἀνήσυχος καὶ ὑπέφερον ἕνεκα τούτου· ἀλλὰ καθὼς προείπετε, κύριε, μήτηρ τις εἶνε ἐπιεικής, δὲν ἀπελπίζεται. Τοιοῦτοτρόπως δὲν εἶχα πάντοτε τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ Ραοῦλ θὰ μετεβάλλετο, θὰ ἀνῆρχετο εἰς εὐθυτέραν ὁδόν. Ἀδελφόν, κύριε, δὲν ἠπατήθην, εἶχον δίκαιον ἐλπίζουσα· σήμερον ὁ Ραοῦλ δὲν εἶνε πλέον ὅ,τι ἦτο πρὶν ἐτούς, ριζικὴ τις μεταβολὴ ἐπετελέσθη ἐν αὐτῷ.

— Ἀ!

— Ἀπὸ τεσσάρων ἡμερῶν ἐρείσεται ἐδῶ καὶ μετ’ εὐ-

χαριστήσεως παρετήρησα ὅτι δὲν εἶνε πλέον ὁ αὐτός. Μία μήτηρ δὲν ἀπατάται, δὲν δύναται ν’ ἀπατηθῇ, κύριε, ὅταν ἡ καρδίᾳ τῆς ἐπιβεβαιώσῃ τὴν ἀκρίβειαν τῆς σκέψεώς της Ἀ! Ἐὰν ὁ υἱός μου δὲν ὑπῆρξε πάντοτε τόσο σεβαστός καὶ ἀγαπητός, ὅσον ἤθελεν, ἡ ζωὴν τρυφερότης τὴν ὁποίαν μοῦ δεικνύει τώρα, ἔρριψεν εἰς λήθην τὰς ἀνησυχίας ἃς μοῦ προσέεινε, τὰ δάκρυα τὰ ὁποῖα ἔχουσα δι’ αὐτόν.

Ὁ παρελθὼν βίος τοῦ τῷ προξενεῖ φρίκην, αἰσχύνηται διὰ τὴν ἀργίαν του, θέλει νὰ ἐργασθῇ, νὰ καταστῇ ὠφέλιμος, νὰ γίνῃ τέλος ἄνθρωπος. Ἰδοὺ, τὴν στιγμὴν ταύτην εἶνε εἰς Ἀρεβίλην, παρὰ τινι τῶν ἀρχαίων φίλων ἡμῶν, τῷ κ. Βιολαίν. Τῷ γνωστοποιεῖ τὰ σγέδιά του καὶ ἐπειδὴ ὁ κ. Βιολαίν ἔχει πολλοὺς φίλους, πολυαριθμούς σχέσεις, τὸν παρακαλεῖ νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ εὕρῃ κατάλληλόν τινα θέσιν, δίδως διὰ τὸ μέλλον.

— Μετ’ εὐχαριστήσεως πληροφοροῦμαι τοῦτο, κυρία, καὶ θεωρῶ ἑμαυτὸν εὐτυχῇ διὰ σὰς καὶ τὸν υἱόν σας.

— Μάλιστα, εἶμαι εὐχαριστημένη τώρα ἀπὸ τὸν Ραοῦλ· ἀλλ’ οἱμοί! ἡ εὐτυχία εἶνε δι’ ἐμὲ ὁ ἀπηγορευμένος καρπός· πρέπει κατ’ ἀνάγκην νὰ ὑποστῶ τὰς σκληροτέρας δοκιμασίας· νὰ ὁδύνη μοὶ ἐπιφυλάσσεται!

— Τί θέλετε νὰ εἴπητε;

— Ὅτε εἰσῆλθετε ἐνταῦθα, ὥσως παρετήρησατε τὴν ταράχην μου καὶ τὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου μου ἔχνη τῶν δακρύων. Ἐσχον μετὰ τῆς θυγατρὸς μου συνδιάλεξιν δυσάρεστον καὶ

τὸ παράστημα, τὸ βλέμμα ζωηρόν καὶ εὐθαλὴ τὴν ὄψιν. Ὀλίγοι, ὀλίγιστοι μεταξὺ τούτων φαίνονται ἀμυδρῶς ὡχροί, ἀλλ' ἐκ συγκινήσεως μᾶλλον ἢ ἐκ παθήσεώς τινος· πάθησι δὲν χωρεῖ ἐκεῖ ὅπου κορυφῇ βασιλεύει καὶ οἱ κορτοὶ ἀγρύπνως περιπολοῦσιν· ἄλλως ἔχετε ὀλίγην ὑπομονὴν καὶ θὰ ροδοκοκινήσωσι καὶ αὐτοὶ μετὰ μικρόν.

Ὁ κ. Φωκιανὸς διευθυντὴς τῶν Γυμναστηρίων ἔχει τὸ γενικὸν πρόσταγμα, πολλοὶ ἄλλοι μικρότεροι χρῆσιμεύουσιν ὡς ὑπαξιωματικοὶ τῆς γυμναστικῆς φάλαγγος. Ὁ γενικὸς ἀρχηγὸς δίδει τὸ πρόσταγμα «προσοχή!» καὶ πάντες ἵστανται ἀκίνητοι καὶ σιωπηλοὶ, τόσον ἢ βροντώδης φωνὴ τοῦ κ. Φωκιανοῦ ἐπιβάλλει καὶ ἀντηχεῖ· ἡ γενικὴ σιωπὴ μεταδίδεται καὶ εἰς τὸ ἀπειροπληθὲς κοινόν, ἐν μέσῳ δὲ αὐτῆς ἀκούονται τὰ λοιπὰ προτάγματα καὶ ἐκτελοῦνται πολλαὶ ἀσκήσεις μετ' ἐπιτυχίας καὶ ἁρμονίας ἀξιοθαυμάστου. Δὲν ἀρκεῖ τοῦτο, πολλοὶ ἄλλοι *ντελετάντηδες* ἐκ τῆς ἀνθηρᾶς νεολαίας ἀναριχῶνται ἐκ περιτροπῆς εἰς τὰ μονόζυγα καὶ τὰ δίζυγα εἰς τὰς αἰώρας καὶ τὰς κλίμακας μετ' εὐκαμψίας καὶ ἐλαστικότητος πιθήκων, ἐνῷ οἱ τακτικοὶ ἐξαιρουμένοι τὰ γυμνάσιά των. Τοῦτο ἐσημειώσαμεν ἵνα καταδείξωμεν τὴν γυμναστικὴν τάσιν τῶν ἑλληνοπαίδων.

Δύο ὁλοκλήρους ὥρας διήρκεσαν αἱ ἀσκήσεις τῶν μαθητῶν καθ' ἃς ἀκαύραστοι, φαιδροὶ καὶ μειδιῶντες οὗτοι ἐξετέλεσαν δυσκολωτάτας κινήσεις, πολλάκις ἀποσπῶντες τὰς ἐπευφημίας τῶν θεατῶν μετ' ἀπλήστου εὐχαριστήσεως ὀνειροπολούντων τίς εἶδε πόσα καὶ πόσα ἐκ τῆς ἀνδρικῆς ἐκείνης γενεᾶς, ἥτις θα χρησιμεύσῃ ὡς φυτώριον ὁλοκλήρου τῆς μεγάλης ἑλληνικῆς φυλῆς!

Οἱ περίξ λόγοι εἶχον καταληθῆ ὑπὸ περιέργων φιλοθεαμόνων, ἀλλὰ τὴν γραφικὴν καὶ ἀρχαϊκωτέραν εἰκόνα παρίστα ὁ ὡσεὶδὴς ἀντικρὺ λόφος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκάθηντο ἐ-

ξηπλωμένοι στρατιῶται καὶ πολῖται, ὡς οἱ μυθικοὶ ἐκεῖνοι κλέφτες τοῦ 21, ἔτοιμοι νὰ σουβλίσωσι τὸ ψῆτόν των καὶ νὰ ψάλωσι τὰ ἥρωικα τραγούδιά των, εἰς τὸν ἀπορροῦχα καὶ ἀπρόσιτον βράχον των κάτωθι τοῦ ὁποίου ἐγυμνάζοντο τόσα ἑλληνόπουλα.

Πλήρης ἐνθουσιασμοῦ, ζητωκραυγῶν, χειροκροτημάτων, ὕμνων εἰς τὴν ἐλευθερίαν, καὶ συντόμου στρατιωτικοῦ λογιδρίου ὡς προτάγματος καὶ αὐτοῦ παρεμβληθέντος ἐν μέσῳ τῶν ἄλλων, τοῦ Αἴαντος κ. Φωκιανοῦ, ἐτελεῖωσεν ἡ ἑλληνοικατὰ καὶ εὐελπίς διὰ τὸ μέλλον γυμναστικὴ πανηγυρίς.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΝ Τῷ ΚΑΚΟΥΡΓΟΔΙΚΕΙῳ

Ἡ περιδότης δίκη ἐπὶ τῆς ἀρπαγῆς τῆς κόρης Πατούσα, τὸ τρίτον ἤδη μετὰ δύο ματαιωθείσας διαδικασίας παρυσιαζομένη.

Οἱ κατηγορούμενοι δώδεκα τὸν ἀριθμόν· ἐξ αὐτῶν ὁ πρωταγωνιστὴς Δαμιανὸς Κωνσταντίνου φυγοδικεῖ, ὡς καὶ δύο ἄλλοι. Οἱ λοιποὶ ἐννέα: Τσιβρόπουλος, Μανώλης, Παπαμιχαλόπουλος, Πιλάλας, Περδέχερ, Γερμανὸς ὁ τελευταῖος. Ποικίλλουσιν εἰς πατρίδας καὶ ιδιότητας· ἐξ Ἀθηνῶν, ἐξ Ἐπιδαύρου Λιμνῆς, ἐκ Λαυρίου, ἐκ Γαλαξιδίου· ἀμαξηλαῖται, γαλακτοπῶλαι, καμινευταί, Πλοίαρχοι, χωροφύλακες, μαραγκοὶ, πάρεδροι κτλ. κτλ.

Τὸ δῶμα αὐτὸ τῆς ἀρπαγῆς ἀνήκει καθαρῶς εἰς τὴν ῥωμαντικὴν σχολὴν, μὴ τηρηθείσης τῆς ἐνάτης τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τόπου, τὸν ὁποῖον ἀπαιτοῦσιν οἱ Ἀριστοτέλειοι κα-

ῆμην καὶ διατελῶ εἰσέτι ὑπὸ τὸ κράτος τρομερᾶς συγκινήσεως.

— Προξενήσεως ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Δεσιμαῖς;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ἐπιτρέπεται νὰ μάθω;

— Ἀπὸ σᾶς, κύριε, ὅστις γνωρίζετε κάλλιστα ὅ,τι μὲ ἀφορᾷ, νομίζω ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀποκρύψω τίποτε· δὲν ἔλαβον ἄλλως τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἀπαντήσω εἰς τὰς ἐρωτήσεις σας. Ἐπειτα δὲ ὅ,τι θὰ ἠρνούμην νὰ σᾶς εἰπω σήμερον, θὰ μάθητε μετὰ τινος ἡμέρας. Λοιπόν, κύριε, πρὸ ὀλίγου, ὅτε ἀνγγέλθηκε ἡ Ἐρριέττη μοῦ διεκήρυξε, ὅτι προϋτίθετο νὰ μὲ ἐγκαταλείψῃ καὶ ἀποσυρθῇ εἰς κἀνὲν μοναστήριον.

— "Ω! ὦ! εἶπεν ὁ κ. Λαγγάρδ.

— Μάλιστα, ἐξηκολούθησεν ἡ βαρόνη, ἔνδακρυς. Ἡ Ἐρριέττη θέλει νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν μητέρα της, ἵνα μεταβῇ καὶ θάψῃ τὴν νεότητά της ἐντὸς τοῦ σκοτεινοῦ περιβόλου ἐνὸς μοναστηρίου!

Ἐστέναξε καὶ ἄρρησε τὴν κεφαλὴν της νὰ πέσῃ ἐντὸς τῶν χειρῶν της.

— Δυστυχῆς γόνυ! δυστυχῆς μητὴρ! ἐψιθύρισεν ὁ κ. Λαγγάρδ.

Μετὰ στιγμὴν σιωπῆς, ἐξηκολούθησε:

— Ἡ δεσποινὶς Δεσιμαῖς ἐδήλωσεν εἰς τὴν μητέρα της τὸ αἶτιον τῆς σοδαρᾶς αὐτῆς ἀποφάσεως:

— "Ὅχι, κύρι· οὔτε ἠθέλησε μάλιστα ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου, ἀλλ' ἐκ τινων λόγων της ἐμάντευσά. . .

— Ἐμάντευσάτε;

— "Ὅτι ἡ θυγάτηρ μου ἀγαπᾷ, ὅτι ὁ ἔρως της εἶνε ἀπελπίς, ὅτι νομίζει αἵσχος αὐτὸν καὶ ἴσως μάλιστα ἀπῆλθον! . . . Ἰδοὺ διατί, εἶμαι πεπεισμένη περὶ τούτου, ἡ δυστυχὴς κόρη θέλει νὰ παραιτηθῇ τοῦ κόσμου, τοῦ μέλλοντος, πάντων!

— Καλῶς ἐμάντευσάτε, κυρία βαρόνη· ἀλλὰ σπεύδω νὰ σᾶς καθησυχάσω· ἡ δεσποινὶς Ἐρριέττη δὲν θὰ μεταβῇ εἰς μοναστήριον, θὰ ἐγκαταλίπῃ τὸ σχέδιόν της, σᾶς τὸ ὑπόσχομαι. Ὑποπτεύετε ποῖος εἶνε ὁ νεανίας ὅστις ἠγαπήθη ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Δεσιμαῖς;

— "Ὅχι, κύριε.

— Ἐὰν τὸν ζητήσετε ὁμῶς θὰ τὸν εὑρετε βεβαίως· ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ σᾶς δώσω τὸν κόπον τοῦτον. Ὁ ἀγαπώμενος ὑπὸ τῆς θυγατρὸς σας ἀγαπᾷ ἐπίσης θερμῶς τὴν δεσποινίδα Ἐρριέττην Δεσιμαῖς· δυστυχῶς ὁμῶς δὲν εὑρίσκεται πρὸς τὸ παρὸν ὑπὸ τοῦς συνήθεις ὅρους. Τὸν νεανίαν τοῦτον, κυρία βαρόνη, τὸν γνωρίζετε, τὸν ἔχετε ἰδῆ.

— Τὸν γνωρίζω;

— Μάλιστα. Ὀνομάζεται Λυκογιάννης.

— Λυκογιάννης! ἐπεφώνησεν ἡ κυρία Δεσιμαῖς ἀνασκιρτήσασα ἐπὶ τῆς ἔδρας της. Ἀ! Θεέ μου! Θεέ μου! κατα-

νόνας. Ἐξηκολούθησε τελούμενον ἐπὶ δέκα ἡμέρας ἀνενοχλήτως ἐν ξηρᾷ καὶ ἐν θαλάσῃ, εἰς τὰ χωρία καὶ τὰ ὄρη τοῦ Λαυρίου, εἰς τὸ πλοῖον, εἰς τὸ Κυπαρίσιον τῆς Ἐπιδαύρου Λιμενῆς. Κατὰ τὸ κατηγορητήριον ὁ Δαμιανὸς ἐποφθαλμιῶν εἰς τὴν περιουσίαν τῆς παθοῦσης, — ἥτις ἐν παρόδῳ εἰρήσθω, δὲν εὐμοιρεῖ θελγήτρων καλλονῆς, ἀλλ' οὐδὲ καὶ νεότητος τόσῃ, — ἀπεφάσισε νὰ τὴν ἀρπάσῃ, ὅπως βιάσῃ αὐτὴν εἰς γάμον. Ὁ Τσιγαρόπουλος καὶ ὁ Κεφάλας τῷ ὑπεσχέθησαν τὴν ἄμεσον σύμπραξίν των διὰ τὴν πρώτην πράξιν τοῦ δράματος. Περὶ τὸ μεσονύκτιον τῆς 6—7 Ἰουνίου τοῦ παρελθόντος ἔτους, ἐνῷ ἡ παθοῦσα ἐπέστρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἐκ τοῦ ἐκτὸς τῆς αὐτῆς τῆς οἰκίσκου, ὅπου διέμεναν ἀσθενοῦσα φίλη τῆς, ἐκυκλώθη ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω, ἐφιμώθη, καὶ μετενέχθη εἰς τὴν ἄμαξαν τοῦ Καβάλα· ἡ ἄμαξα διήλθε τὴν ὁδὸν Σταδίου, διευθυνόμενοι εἰς χωρίον τι τοῦ Λαυρίου, ὅπου κατέλυσαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Περδέχευ. Τὴν νύκτα ἡ παθοῦσα καταπίθει διὰ τῶν ἱκεσιῶν τῆς τὸν ὑπηρετὴν αὐτῆς Τσιθρόπουλον νὰ σώσῃ αὐτὴν, καὶ οὕτω δραπετεύουσιν ὁμοῦ· ἀλλ' ὁ ἐν τῷ μεταξύ ἐξυπνίσας Δαμιανὸς καταφθάνει ἐφίππος τοὺς φυγάδας, καὶ ἐπανάγει ἐπὶ τὸ αὐτό. Ἐκεῖθεν ἐπιβιβαζόμενοι ἐντὸς τοῦ πλοίου τοῦ Γαλαξειδιώτου Λούκα, καταφθάνουσιν εἰς τὸ Κυπαρίσι τῆς Ἐπιδαύρου Λιμενῆς, τὸν τόπον τῆς γενέσεως τοῦ αὐτουργοῦ. Ἐκεῖ ὅλο τὸ χωρίον ἐν γνῶσει τοῦ συμβάντος· ζητεῖται ἱερεὺς διὰ νὰ τελέσῃ τὸν γάμον, ἀλλ' εὐτυχῶς οὐδεὶς πείθεται πρὸς τοῦτο· πάρεδρος καὶ χωροφύλακες, δελεασθέντες, μένουσιν ἐν σιδηρᾷ οὐδετερότητι· ὁ ὑγειονομοσταθμάρχης ἐπιτρέπει τὸν ἀπόπλουν τοῦ πλοίου, καὶ προσκομίζεται πάλιν εἰς τὰς Λαυριωτικὰς ἀκτὰς· ὅτε ὁ δήμαρχος Λαυρίου ἐξέρχεται μετὰ ὀπλιτῶν εἰς καταδίωξιν καὶ ὁ Δαμιανὸς ἀναγκάζεται νὰ ἐγκαταλείπῃ τὸ θῦμά του ἐπὶ τοῦ Λαυριωτικοῦ Ὀλύμπου εἰς τὰς χεῖρας τῆς ἐξουσίας. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ παθοῦσα ἐν

τῷ μεταξύ εἶχεν ἐπανελημμένως ἀποτίσει τὸν φόρον . . . τῆς ἀρπαγῆς τῆς.

Οἱ μάρτυρες πλεονάζουσι τοὺς τεσσαράκοντα· μάρτυρες κατηγορίας καὶ ὑπερασπίσεως, καὶ μάρτυρες ἰδιαιτέροι τῆς παθοῦσης ὡς πολιτικῶς ἐναγούσης.

Συνήγοροι οἱ κκ. Δραγούμης, Μπουφίδης, Πετούσης καὶ ἄλλοι.

Πολιτικὸς ἐνάγων ὁ κ. Κρασσάς.

Ἡ δίκη διακοπεῖσα περὶ τὴν μεσημβρίαν, ἐξακολουθεῖ καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ.

ΚΑΚΟΥΡΓΙΟΔΙΚΕΙΟΝ ΣΥΡΟΥ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Τριήμερον διαρκέσασα, ἐπερατώθη τὴν μεσημβρίαν τῆς σήμερον ἡ ἐνώπιον τῶν ἐνταῦθα Κακουργιοδικῶν πολύκροτος δίκη τῆς γνωστῆς ὑπεξαιρέσεως τῶν 64000 φράγων τῶν Χαριλάου καὶ Κανάκη παρὰ τοῦ ἀφάντου γενομένου Παλάσκα, καὶ τῶν δικασθέντων σήμερον συνεργῶν Ἰωάν. Κοπίδου, Ἀντ. Γρίσπου καὶ Ἰωάν. Γρίσπου.

Πέντε ἦσαν οἱ συνήγοροι τῶν κατηγορουμένων, μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Α. Βαλέττας, σωρεῖα δὲ μαρτύρων κατηγορίας καὶ ὑπερασπίσεως ὅλων τῶν ἐπαγγελημάτων, ὅλων τῶν φύλων, ὅλων τῶν ἡλικιῶν, ἀπὸ τοῦ ἐξήνταπενταετοῦς Χαριλάου μέχρι τῆς πενταετοῦς Ἐλενίττας, καὶ ὅλων τῶν βαθμῶν τῆς φιλίας καὶ τῆς συγγενείας μετὰ τῶν κατηγορουμένων.

Διότι πρέπει νὰ μάθῃς ὅτι μάρτυρες ἦσαν ὅλοι οἱ στενοὶ φίλοι καὶ συγγενεῖς τῶν κατηγορουμένων, κορωνίδα ἔχοντες τὸ πενταετὲς θυγάτριον τοῦ κατηγορουμένου Α. Γρίσπου.

Δὲν θὰ ἐνδιατρίψω ἐπὶ τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων αὐτῶν, διότι ἀρκούντως τὰ τῆς ὑποθέσεως ἀνέλυσε κατὰ τὸν χρόνον τῆς πράξεως ὁ τύπος. Θὰ παρατηρήσω μόνον ὅτι

λαμβάνω τέλος. . . Δυστυχὴς μου κόρη, δυστυχὲς τέκνον μου ! Τί τρομερὰ δυστυχία ! Αὐτὸ εἶνε φρικαλέον !

— Ἡσυχάτατε, κυρία βαρόνη, καὶ ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς εἴπω ὅτι ἐξογκοῦτε τὸ κακόν.

— Λυκογιάννης, Λυκογιάννης, ὑπέλαβεν ἡ κυρία Δεσιμαίς, θύμα πυρετώδους ταραχῆς· Λυκογιάννης, ἄγριος τις, θλιβὴς τις, ἐν ὃν εὐτελής. . . Ἀλλὰ, κύριε, ἡ εὐτυχία τῆς θυγατρὸς μου διὰ παντός κατεστράφη· εἶνε τρομερὸν τοῦτο, σᾶς λέγω. . . Ἀ! τὸ δυστυχὲς, τὸ δυστυχὲς παιδίον !

— Ἀφετέ με νὰ σᾶς εἴπω ἅπαξ ἐτι, κυρία βαρόνη, ὅτι τὰ πράγματα δὲν μοῦ φαίνονται τόσο ζοφερὰ ὅσον σεῖς τὰ βλέπετε. Βεβαίως ὁ Λυκογιάννης εἶνε εἰς ἄγριος, εἰς ἀπόκληρος καὶ εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἀποτροπιάζεται τις ὅτι νεῖνις καλῶς ἀνατετραμμένη, θελκτικὴ καὶ διακεκριμένη, ὁποῖα εἶνε ἡ δεσποινὶς Δεσιμαίς, εἶνε δυνατόν νὰ ἀγαπήσῃ τοιοῦτον ἄνθρωπον. Ἀλλ' ὁ ἄγριος οὗτος θὰ ἐκπολιτισθῇ, καὶ οὔτε σεῖς οὔτε ἐγώ, κυρία βαρόνη, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν σήμερον τί ὑπάρχει ὑπὸ τὸ τραχὺ αὐτοῦ περιβλημ. Ἐπαναλαμβάνω λοιπόν, πρὶν κρίνετε τὸν ἄνθρωπον καὶ τὰ πράγματα, περιμεῖνατε. Ὅτι ὑπολαμβάνετε τώρα ὡς φρικῶδες δυστύχημα, δύναται νὰ μετατραπῇ διὰ σᾶς ἐντὸς ὀλίγου ἴσως εὐτύχημα.

Ἡ κυρία Δεσιμαίς ἐκίνησε θλιβερώς τὴν κεφαλὴν.

— Ἰδοῦ, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Λαγγάρδ, ἡ στιγμή ἐπέ-

στη τοῦ νὰ σᾶς γνωστοποιήσω τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς μου. Πρόκειται περὶ τοῦ Λυκογιάννη.

Ἡ βαρόνη ἐποίησε κίνησιν τινα ἐκπλήξεως.

— Μὴ ἐκπλήττεσθε, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Λαγγάρδ, δὲν θὰ βραδύνετε νὰ μάθετε διὰ τί ἐνδιαφέρομαι διὰ τὸν δυστυχὴ τοῦτον. Γνωρίζετε, σᾶς τὸ εἶπον, ὅτι εἶμαι ὁ φίλος τῶν δυστυχῶν. Εἶμαι ὁ προστάτης καὶ ὑπερασπιστὴς τοῦ ἀτυχοῦς Λυκογιάννη, καὶ ταύτοχρόνως ὁ ἐκδικητὴς του, διότι εἶνε καὶ αὐτὸς θύμα !

Ὁ Λυκογιάννης συνελήφθη καὶ ἐγκαθεύρηθη, ἂν καὶ εἶναι ἀθῶος τοῦ ἀποδιδόμενου εἰς αὐτὸν ἐγκλήματος.

Νέκν ἐποίησε κίνησιν ἡ βαρόνη.

— Μάλιστα, κυρία, εἶναι ἀθῶος, εἶπεν ὁ κύριος Λαγγάρδ, ἀπαγγέλων ἐντόνως τὰς λέξεις ταύτας καὶ τοῦτο θ' ἀποδειχθῇ ὅταν ἔλθῃ ἡ στιγμή. Ἐξακολουθῶ. Προστάτης, ὑπερασπιστὴς, καὶ ἐκδικητὴς τοῦ Λυκογιάννη, ἀπεφάσισα νὰ τὸν ἀποδώσω εἰς τὴν κοινωνίαν οὐχὶ τοιοῦτον ὅπως εἶναι σήμερον, ἀλλὰ μεταμορφωμένον. Θέλω ὁ ἄγριος νὰ ἐξαφανισθῇ, θέλω τέλος ἐντὸς χρονικοῦ τινος διαστήματος ὅσον τὸ δυνατόν βραχυτάτου νὰ συντελέσω τὴν ἀνατροπὴν τοῦ Λυκογιάννη, ὅπως δυνήθῃ νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸν κόσμον μετὰ τὸ ὄνομα ὅπερ ἔχω νὰ τοῦ δώσω, ὄνομα ὅπερ τοῦ ἀνήκει.

— Τὸ ἔργον τὸ ὅποῖον σκοπεῖτε, κύριε, νὰ ἐπιτελέσητε εἶναι ἀξιώπαινον.

πομπώδεις τινὰς ἐπιγραφὰς ἀρθρῶν, ἃς ἐν τισὶν ἀνέγνων ἐφημερίσιν, οὐδαμῶς ἀνεύρον ἐν τῇ παρουσίᾳ διαδικασίᾳ. Οὕτε δηλαδὴ τὸ σαρκοφάγον κιβώτιον τὸ περιέχον τὸ θῦμα καὶ ἐκ Πειραιῶς δι' Ἀμουργὸν φορτωθὲν, οὔτε τὴν-τὸν πατέρα τῆς προδοῦσας Ἑλενίσσαν, δι' ἃ καὶ ἐπὶ φόνῳ εἶχον ἀθωωθῆ ἐπίσης οἱ κατηγορούμενοι.

Ἐπίσης δὲν θέλω παρῆλθαι ὅτι τὴν παρούσαν δίκην, ἐφ' ἣς «ἀγλὺς περικέχυται» κατὰ τὸν κ. Σπανίδην, ἀρκούντως περιέπλεξε καὶ κατεσκότισεν, ἀντὶ νὰ διαφωτίσῃ, ἢ παρὰ τῶν Χαρίλαου καὶ Κανάκη προκηρυχθεῖσα ἀμοιβὴ τῶν 15,000 φράγκων διὰ τὴν ὑπόδειξιν ἢ σύλληψιν τοῦ αὐτουργοῦ.

Ὁ δαίμων τοῦ χρυσίου πολλοὺς ἐσκανδάλισε, πολλῶν τὴν ἀπληστίαν ἴσως ἐξῆψε, καὶ διὰ τοῦτο, ἄνθρωποι πενόμενοι κατὰ τὸ πλεῖστον, συνεννοούμενοι καὶ παντοῖα συνδυάζοντες περισπαστικά, προσήρχοντο πρὸ τῶν εὐπίστων καὶ ἀγαθῶν Χαρίλαων, καὶ εἰς τούτους ἰούδας μεταμορφούμενοι κατεμαρτύρουν συγγενῶν καὶ φίλων, βιάζοντες, τίς οἶδε καὶ τὴν κόρην νὰ καταμαρτυρήσῃ τοῦ πατρὸς, οὐχὶ διὰ 60 πλέον, ἀλλὰ διὰ 15,000 ἀργύρια. Ἀπαξ δὲ κατατιθέμενοι ἐνώπιον τῶν κυρίων τούτων, δὲν ἠδύναντο νὰ τ' ἀρνηθῶσι καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἀνακριτοῦ κατόπιν, ὅπως μὴ ἀντιφάσκοντες ἐξελεγχθῶσιν εἰς τὴν πρωτότυπον ταύτην οἰκογενειακὴν διαδικασίαν.

Ἐκ τῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας προέκυψεν ὅτι ὁ Παλάσκας ἐκλεψεν ἀπὸ τὸν Χαρίλαον 64,000 φράγ. ἤτοι 900 μετοχὰς τῆς Πιστωτικῆς, ἃς ἐξηργύρωσεν. Ὅτι οὗτος ἐγένετο ἄφρατος, καὶ ἀγνοεῖται τί γίνεται. Ὅτι ὅμως μετὰ τῶν Κοπίδου καὶ Γρίσπου διετέλει εἰς φυλικὰς σχέσεις, καὶ κάπως ὑπόπτως διαστρεφόμενος τὸ πρὶν μετ' αὐτῶν, προπαρεσκεύαζε τὴν πρᾶξιν. Ὅτι ἀμέσως μετὰ τὴν ὑπεξαίρεσιν συνελήφθησαν καὶ ἐκρατήθησαν οἱ Κοπίδης καὶ Γρίσπος, ἀλλ' ἀπελύθησαν, ἀνεπαρκῶν κριθεῖσιν τῶν ἀποδείξεων. Ὅτι ὅμως μετὰ τὴν ἀπόλυσίν των, ὁ φοιτητὴς Κοπίδης, ἐσύστησεν εἰς τὴν ἐξαδέλφην του *μοδίσταρ* τὸν μαραγκὸν

Α. Γρίσπον, φίλον του, ὡς ἔμπορον, ὅστις παρήγγειλεν ἀξίας 1,000 δραχ. φορέματα, ἅτινα κατὰ τὸ ἥμισυ μὲν παρέλαβεν καὶ ἐπλήρωσεν εἰς ἐκατόφραγκα, κατὰ δὲ τὸ ἕτερον ἥμισυ, δι' ἀγωγῆς, ἢ διὰ τοῦ Κοπίδου παρέλαβε μὴ πληρώσας. Ὅτι συγχρόνως ἀνεχώρησεν εἰς Ἀμουργόν, ἀλλὰ τηλεγραφικῶς συνελήφθη, ἠγεώχθη δὲ καὶ κιβώτιόν τι, ἐν ᾧ ὑπετίθετο ὅτι οὗτος εἶχε τὸ πτώμα τοῦ ἐξαφηνισθέντος Παλάσκα, πλὴν περιείχετο ἐνδύματα πρόσφατα, καὶ οὐχὶ σάρκας σεσηπυίας. Ἐκτοτε ἀπὸ τῆς συλλήψεώς των οἱ κατηγορούμενοι, καίτοι πτωχοὶ, ἐπὶ διετίαν ἐξκολοιθοῦσιν ἐξοδεύοντες εἰς τὰς ἐπανειλημμένας κατ' αὐτῶν δίκας ἀδρῶς.

Ταῦτα εἰσὶ τὰ ἐν συνδυασμῷ κατατεθέντα. Ἀποφεύγω ν' ἀναφέρω τὰ μᾶλλον ἐνοχοποιούντα μὲν, ἀπίθανον ὅμως, οἷον, ὅτι ὁ τε Παλάσκας καὶ ὁ Κοπίδης ἐξεμυστηρεύθησαν εἰς τε τὴν ἐξαδέλφην Ἀναστασίαν, τὸν στενότερον φίλον Κουτσουβαλίδην καὶ τὸν κουρέα Πασχάλην, ὅτι θὰ κλέψουν τὸν Χαρίλαον, ὅπως πλουτίσουν κλπ. ὡς καὶ τοὺς πρὸς τὴν Πιγγὴν ρηθέντας λόγους παρὰ τοῦ νῦν πενταετοῦς, κατὰ τὸ 1881 δὲ τριετοῦς ἢ τετραετοῦς κορασίου τοῦ Γρίσπου, αὐτοκλήτου καὶ ἄλλου ἀφορμῆς εἰπόντος αὐτῷ «ὁ μπαμπᾶς μου ἐσκότωσε τὸ Νίκο, ἅμα ἐκάθισε στὴν καρέλλα, καὶ τὸν ἐτελειώσαμε μὲ καρέγλες;» λέξεις ρηθείσας παρὰ τοῦ κορασίου τρεῖς ὅλους μῆνας μετὰ τὴν πρᾶξιν κλπ. κλπ. Ὅσα κ' ἂν τις ὑποθέσῃ βλάσας καὶ ἐλεινοῦ, τοὺς κατηγορουμένους, ὅτινες τούναντίον ἀπολογούμενοι ἀπεδείχθησαν εὐφυστάτοι, «σωστοὶ δικηγόροι» κατὰ τινα ἔνορκον, καὶ τοι τοῦ ἐνὸς μαραγκοῦ καὶ τοῦ ἄλλου μαγειροῦ, ὅσω κ' ἂν λέγω τοὺς ὑποθέσωμεν τυφλώττοντας, δὲν θὰ παραδεχθῶμεν ποτὲ, οὔτε ὅτι ἐδημιούργησαν μόνοι μάρτυρας καθ' ἑαυτῶν, καὶ προεκέρυσσον τὴν πρᾶξιν, οὔτε ὅτι θὰ διέπραττον φόνους ἐνώπιον καὶ τῇ συνδρομῇ (:) τριετῶν παιδίων... Ἀξιοσημείωτος ἐν τῇ δίκῃ ταύτῃ ὑπῆρξεν ἡ μεταξὺ τῶν

— Πιστεύω, κυρία βαρόνη, ἀλλ' ὑπάρχουσι *Isoudaia* δυσχέρειαι, τὰς ὁποίας πρέπει νὰ ὑπερπηδήσωμεν ἢ πρώτη, ἢ μεγαλειτέρα ἐστὶ νὰ κατανικήσωμεν τὴν ἀγριότητα τοῦ Λυκογιάννη καὶ νὰ τὸν καταστήσωμεν ὑποκείμενον καὶ εὐπειθῆ. Ἐζήτησα τὸ μέσον πρὸς ἐπιτυχίαν τούτου, κυρία βαρόνη, τὸ ἐζήτησα καὶ τὸ εὔρον. Πρὸς ἐπιτυχὴ ἐκπλήρωσιν τοῦ ἔργου μου, ἐβασίσθην, βασιζομαι ἐπὶ τῆς συνεργασίας δύο προσώπων· τὸ πρῶτον εἶναι ἡ κυρία βαρόνη Δεσιμαίζ.

— Ἐγὼ, κύριε;

— Μάλιστα, κυρία, σεῖς καὶ ἡ δεσποινὶς θυγάτηρ σας.

— Δὲν καταλαμβάνω καλῶς, κύριε, τί δυνάμεθα νὰ πράξωμεν ἢ θυγάτηρ μου καὶ ἐγὼ διὰ νὰ σᾶς βοηθήσωμεν.

— Ὡ! οὐδὲν εὐκολώτερον, κυρία βαρόνη· σεῖς καὶ ἡ δεσποινὶς Δεσιμαίζ θὰ ἀφήσητε τὸν πύργον τοῦ Βωκοῦρ καὶ θὰ ἔλθητε νὰ κατοικήσητε εἰς Ἑπιναλ εἰς οἶκίαν, ἣν ἐνοικίασα καὶ συνεσκεύασα καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἀπὸ τῆς χθὲς ὁ Λυκογιάννης ἐγκατεστάθη.

— Τί, κύριε, ἀνέκραξεν ἡ βαρόνη ἐκπληκτος, ἠδυνήθητε νὰ ἐλπίσητε πρὸς στιγμήν ὅτι ἡ θυγάτηρ μου καὶ ἐγὼ;...

— Σᾶς διακόπτω, κυρία, διὰ νὰ σᾶς ἐμποδίσω νὰ εἴπητε λόγους, διὰ τοὺς ὁποίους θὰ μετανοῇτε. Ὅχι μόνον ἤλπισα ὅτι ἡ κυρία βαρόνη Δεσιμαίζ δὲν θὰ μοῦ ἤρνετο τὴν

πολίτιμον συνδρομὴν τῆς, ἀλλὰ γνωρίζων ὑμᾶς, κυρία, εἶμαι βέβαιος περὶ τῆς συναινέσεώς σας.

ΙΘ'

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΒΑΡΟΝΗΣ

Μετὰ βραχείαν σιωπὴν ὁ κ. Λαγγάρδ ἐξηκολούθησε.

— Σᾶς παρακαλῶ, κυρία, μείνατε ἡσυχος καὶ πρὸ πάντων μὴ τρομάζετε. Ἐχὼ ἀνάγκην νὰ σᾶς ἐπαναλάβω ὅτι εἶμαι φίλος σας; Βεβαίως ὅ,τι ἔρχομαι νὰ σᾶς ζητήσω σᾶς φαίνεται παράδοξον, πρωτάκουστον· εἶνε τολμηρὸν, τὸ ὁμολογῶ, ἀλλὰ δὲν ἔχω τὴν ἐκλογὴν τῶν μέσων. Ἄλλως μετὰ τὸ κακόν, ὅπερ ἐπράξαν εἰς τὸν Λυκογιάννην, ὀφείλουσι νὰ πράξωσι τι πρὸς ἐπανόρθωσιν αὐτοῦ.

— Κύριε, ὑπέλαβε ζωηρῶς ἡ βαρόνη, οἱ λόγοι σας φαίνονται ὅτι εἶτε καταγγελία κατ' ἐμοῦ.

— Ὅχι, κυρία, ὄχι. Ἐ! Θεέ μου, κατὰ τί δύνασθε νὰ ἦσθε ἐνοχος;... Ἡ παρουσία τῆς δεσποινίδος Ἐρριέττης παρὰ τῷ Λυκογιάννῃ εἶνε πολὺ ἀναγκαία· δύνασθε νὰ ἐνοικήσητε τοῦτο εὐκόλως, ἀφοῦ γνωρίζετε ὅτι ὁ Λυκογιάννης τὴν ἀγαπᾷ. Ἐὰν στερηθῇ τῆς συνδρομῆς τῆς δεσποινίδος Ἐρριέττης, ἐτη θὰ παρέλθῃσι πρὶν ἐπιτύχω τοῦ σκοποῦ, καὶ ἄρα γε θὰ ἐπιτύχω;... Δι' αὐτῆς ὅμως πᾶσαι αἱ δυσ-

φίλων του Κοπίδου, Ζόγια, Κουσουλιδου και Τζανταρλιώτου συμπλοκή. Ο πρώτος, ὡν μάρτυς ὑπερασπίσεως, ἀπεφάνητο περὶ τῶν ἄλλων, ὄντων τῆς κατηγορίας, ὅτι εἰσὶ μέθυσοι. Ο Τζανταρλιώτης ἐπειράθη νὰ τὸν διαψεύσῃ διὰ τοῦ στόμματος μόνον, διότι οἱ πόδες του δὲν ὑπῆκουον. Ἀλλ' ὁ Κουσουλιδὸς προλαβὼν παρετήρησεν ὅτι, διὰ νὰ τοὺς ἀποδείξουν μεθύσουσιν οἱ φίλοι τῶν κατηγορουμένων, ἠθέλησαν νὰ τοὺς μεθύσουν, ὅπερ κατέρωθον διὰ μόνον τὸν Τζανταρλιώτην. Ἀλλὰ συμβάντα παρατράγωδα, παρατρέχω, στερούμενος χώρου καὶ χρόνου, ἀφίνων σε νὰ φαντασθῇς εἰς τριήμερον δίκην.

Οἱ κατηγορούμενοι οἱ «σωστοὶ δικηγόροι» ἡρνήθησαν διαρρήδην.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς ἐζήτησε τὴν ἀθώωσιν, λόγῳ ἀμυβολιῶν καὶ συνεπῶς οἱ συνήγοροι, καὶ συνεπῶς οἱ ἑνορκοὶ, οἵτινες τοὺς ἠθώωσαν.

Ἰδοὺ τί θὰ εἴπῃ τυχρὸς ἄνθρωπος, ὡς τὸν Χαρίλαον, δι' ὃν ἡ ἀθώωσις τῶν κατηγορουμένων εἶνε μέγιστον εὐτύχημα, καθ' ὅσον, ἂν κατεδικάζοντο, φαντάζομαι τὰς ἀπαίτησεις τῆς σωρείας αὐτῆς τῶν μαρτύρων, οἵτινες θὰ ἐζήτησαν ἑκάστος ἀνὰ 15,000 φρ., διότι ὑπέδειξαν τοὺς ἐνόχους, καθ' ὃν προεκλήρυξε.

Μπὲκ

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Πρακτορεῖον Χαδᾶ

Μόσχα, 26 Μαΐου. Ἡ προκήρυξις τοῦ Τσάρου πρὸς τὸ ρωσσικὸν ἔθνος δημοσιευθήσεται αὔριον.

Ὁ Τσάρος χορηγεῖ ἀμνηστειὰν τοῖς ἐπικρατοῦσιν αὐτοῦ.

χέρειν θὰ ἐξομαλυνθῶσι καὶ θὰ ἐπιτύχωμεν ταχέως ἀποτελέσματα· ὅτι θὰ ἀπῆται ἐνὸς ἔτους κόπος, θὰ ἐπιτευχθῇ ἔν διαστήματι μῆνός, ἡμερῶν τινῶν μόνον ἴσως.

Ἡ δεσποινὶς Δεσιμαίτς θὰ δεσπόζῃ τοῦ Λυκογιάννη, θὰ τῷ ἐπιβάλλῃ τὴν θέλησίν της, αὐτὸς θὰ τὴν ὑπακούῃ καθὼς τὸ εὐπειθεῖ παιδίον ὑπακούει εἰς τὴν μητέρα του. Πρέπει καὶ τοὺ ἀντίστασιν νὰ καταδαμάσωμεν, πρέπει τέλος τὴν φύσιν του νὰ τὴν μεταβάλωμεν πρὶν ἀρχίσωμεν τὴν ἀνατροφὴν του, πρὶν ἐπιχειρήσωμεν τὴν ἐκπαίδευσίν του. Ὡ! ἡ προσπάθεια, ἀναγνωρίζω, θὰ ᾔην δύσκολος· ἀλλ' ὁ ἔρως ἔκαμεν ἤδη θαύματα· θέλω νὰ ζητήσω παρ' αὐτοῦ νέον τι θαῦμα.

Ἡ κυρία Δεσιμαίτς ἦτο ὅλως ἐκπεπληγμένη.

— Ἡ πρότασίς σας εἶνε ἀναίσθητος! ἀνέκραξε· ποτὲ ἡ θυγάτηρ μου καὶ ἐγώ...

— Σᾶς διακόπτω ἀκόμη, ἀπήντησεν ὁ κ. Λαγγάρδ, διὰ τὸν αὐτὸν λόγον τὸν ὅποιον πρὸ ὀλίγου σᾶς ἔδωσα... Σημειώσατε ὅτι δὲν σᾶς ἀπῆθυνα τὸ ζήτημα τοῦτο: Δέχεσθε; Τὴν πρότασιν ὅμως ταύτην δὲν θὰ κάμω πρὸς σᾶς, κυρία βαρόνη, διότι ἀμέσως διὰ τῆς αὐτῆς κινήσεώς σας θὰ μοῦ ἐλέγετε: «Ἡ θυγάτηρ μου καὶ ἐγώ εἴμεθα εἰς τὴν διάθεσίν σας, εἶμαι ἐτοίμη νὰ πράξω ὅ,τι θελετε.»

— Ἀληθῶς, κύριε, δὲν ἤξεύρω τί νὰ σκεφθῶ, ἐψιθύρισεν ἡ κυρία Δεσιμαίτς.

Πολωνίας, οἵτινες δεχόμενοι νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὰς ἐστίας των, θὰ ὑμώσωσιν ὑποταγὴν καὶ πίστιν πρὸς τὸν αὐτοκράτορα.

Ὅσοι ἀποδεχθῶσι τὴν ἀμνηστείαν θὰ τεθῶσιν ἐπὶ διετίαν ὑπὸ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν.

Διὰ τῆς προκηρύξεως ἀπονέμεται χάρις εἰς μέγαν ἀριθμὸν καταδικῶν οὐχὶ πολιτικῶν· αἴρεται πολλὰ πρόστιμα καὶ χαρίζονται φόροι καθιστερούμενοι εἰς τινὰς κατηγορίας τοῦ πτωχοῦ λαοῦ.

Ἐν τῇ προκηρύξει οὐδόλως γίνεται μνεία μεταρρυθμίσεων ἐν τῇ ἐνεστώσῃ τῶν πραγμάτων τάξει.

ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Αἱ ἀπὸ τῆς χθὲς πρώτης τοιχοκολλημέναι ἐν ἀφρονίᾳ εἰδοποιήσεις τοῦ Συλλόγου «Περικλῆς» καὶ ἡ ἐν τῷ τόπῳ μας ἑλλειψὶς τῶν νευροσπάστων ἢ τοῦ λογιωτάτου **Rigolo**, ἔβησαν τὸ πλῆθος εἰς εὐλαβὴ καὶ φιλοθεάμονα (!) περιέργειαν, ὥστε ἀθρόον συνέρευσεν κατὰ τὴν 8 ἐσπερινὴν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ἑλλ. σχολείου ὅπως ἀκροασθῇ καὶ ἐνυπνιασθῇ τὴν «περὶ ψυχῆς κατὰ Μακράκην» ὁμιλίαν τοῦ πρῶην Πατρῶν καὶ Ἡλείας Ἀθερκίου.

Ἡ αἰθουσα τοῦ συλλόγου ἐκτάκτως ὑπῆρξε σαρδελλοστιβαγμένη, ἐνῷ ἡ ἀκεραιότης ντουζίνας καρεκλῶν ἀμφισβητεῖτο. Ὡστε τὰ 9/10 ἐμείναμεν ὄρθιοι ὡς ἂν ἐπρόκειτο νὰ πάρωμεν μία ἐκάστὰ δύο στὸ ποδάρι.

Τὸ παππαδοθεμί δὲν ἠδύνατο νὰ λείψῃ καὶ διὰ τοῦτο ἐπαξίως κατεῖχε τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν. Μερικῶν δὲ τὰ καλιμακία, δὲν γνωρίζω ἂν ἐκ τοῦ βαρυγκεστισμοῦ πρὸς τὴν ἀκα-

— Σᾶς παρακαλῶ, κυρία, λάβετε ὑπομονὴν καὶ ἀκουσατέ μου. Ἡ οἰκία, τὴν ὅποιαν ἐνοικίασα ὅς τὸ Ἐπινάλ, ἔχει ὀπισθεν ἱκανῶς εὐρύχωρον κήπον, καὶ εἶναι λίαν κατὰλληλος· ὁ ἥσθε καλὰ ἐν αὐτῇ καὶ θὰ εὐχαριστηθῆτε, σᾶς βεβαίω. Τὰ δωμάτιά σας ὑπὲρπέσθησαν κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας ἀρμόδιως, καὶ εἶναι ὅλως ἀνεξάρτητα ἀπὸ τῆς κατοικίας τοῦ Λυκογιάννη, ὅστις κατέχει μίαν πτέρυγα τοῦ οἰκοδομήματος, οὐδόλως συγκοινωνοῦσαν μετὰ τῆς λοιπῆς κατοικίας.

Θὰ ἔχητε βεβαίως ὑπικρέτας, μίαν μάγειρον, ἓνα θαλαμηπόλον καὶ μίαν θλαμηπόλον, τὴν ἰδικὴν σας, ἐὰν εὐαρεστηθῆτε νὰ παραλάβητε αὐτήν, καὶ τέλος ἓνα ἡνίοχον, διότι ὑπάρχουσι δύο ἵπποι ὅς τὸ σταῦλο καὶ δύο ὄχηματα εἰς τὸ ἀμαξοστάσιον.

Δύνασθε, ἐὰν ἐπιθυμῆτε, νὰ προσποιηθῆτε τὴν ἀγνωστον καθ' ὅλον τὸ διάστημα, καθ' ὃν ἡ ἐν τῇ πόλει διαμονὴ σας θὰ θεωρηθῇ ἀνγκαιὰ. Τοῦτο θὰ ᾔην κατὰ τοσοῦτον μᾶλλον εὐκόλον, καθ' ὅσον δύο ἢ τρία μόνον πρόσωπα εἰς τὸ Ἐπινάλ γνωρίζουσι τὸ μυστικόν. Τοιουτοτρόπως λαμβάνετε ἐν οἰονδήποτε ὀνομα, ἀφοῦ κατ' ἐκλογὴν σας, σεῖς καὶ ἡ Ἐρριέττη θὰ ᾔσθε ἐντελῶς ἀπληλαγμέναι πάσις κακοδοῦλου περιεργείας.

(Ἀκολουθεῖ)